

Met Timo naar de paardenkliniek

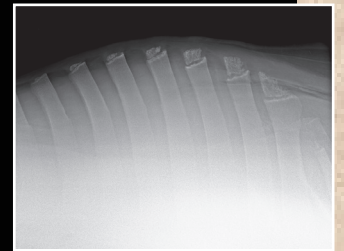
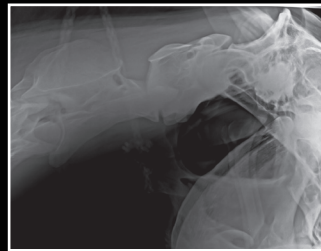
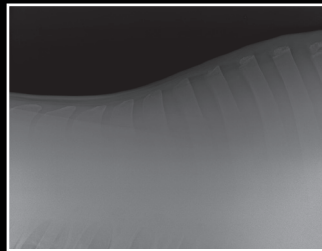
We **rijden door het bos** en **ik voel iets**. Iets! Ken je dat? Je paard loopt tactmatig goed, niemand ziet iets, hij is nergens gevoelig, warm of opgezet... En toch voel je iets. Omdat ik een kei ben in ontkennen, besloot ik mijn **gevoel te negeren**. In april van dit jaar is Timo nog uitgebreid klinisch gekeurd. Mooi! Had ik het me inderdaad verbeeld. En **toch knaagde er iets**, ver weg in mijn achterhoofd...

De afgelopen weken heb ik de verzorging van Timo, na drie maanden verplichte vakantie in Zweden, weer opgepakt. In gedachten zag ik ons alweer aan het

volgende avontuur beginnen, een rondje Achterhoek-Duitsland van zes dagen. We deden veel stapwerk met soms een drafje tussendoor. Maar Timo wilde niet in een regelmatig tempo nageeflijk draven en na enkele weken kwam er zelfs behoorlijk verzet. Ontkennen kon niet meer. Er was iets!

Dus werd mijn beste paardenvriendin gebeld en urenlang bespraken we mogelijke issues. "Dat Timo last van zijn rug heeft, lijkt me duidelijk. Zal ik een craniobehandeling boeken om hem los te maken? Of toch eerst de osteopaat? Of de chiropracter?", zo filosofeerde ik aan de telefoon. "Waarom begin je niet bij het begin en laat je eerst foto's maken van zijn wervels? Als die goed zijn, is het een rijtechnisch probleem en kun je aan de slag. Je kunt het maar beter weten", stelde paardenvriendin nuchter voor. De paniek sloeg toe, wervels, kissing spines, nee... Ik zag ons al naar Nijkerk rijden voor het eeuwige afscheid!

Met klamme handjes en een knoop in mijn buik reisden Timo en ik op een maandagmorgen naar een paardenkliniek in de Achterhoek. Mijn grote vriend vond het allemaal reuze gezellig en liep vol vertrouwen mee de onderzoeksruimte in. Na de valiuminjectie veranderde hij in een standbeeld en de zes foto's waren zo gemaakt. Wat is het toch een zaligheid om met zo'n paard op pad te gaan. Geen stress, geen onrust, geen angst. De dierenarts nam



alle tijd en legde uit dat alle wervels er prima uitzagen. Voldoende ruimte tussen de doornuitsteeksels, geen beschadigingen, artrose of kissing spines. Hoe blij kun je zijn, ik voelde me alsof ik zojuist de lotto had gewonnen. We blijven bij elkaar, het einde is nog niet in zicht!

Nu weet ik dat Timo's rugspieren vastzitten en dat hij scheef is. We kunnen het gymnastiseerwerk in de bak niet langer uitstellen. Dat dit niet ons beider hobby is, hadden jullie vast al wel geraden. Maar het moet! Daarom beginnen we aan de longe en gaan dan loswerken onder het zadel. Tegelijkertijd heb ik voor mezelf ook maar meteen een behandelplan opgesteld. Te beginnen met de ruitersfysiotherapeut. Deze dame houdt zich exclusief bezig met het recht maken van ruiters zodat zij hun paard niet in de weg zitten. Werk aan de winkel dus!

Carolien

CAROLIEN STAAL

is paardenvrouw en moeder. In 2017 maakte ze met haar Welsh Cob Timo een trektocht naar Zweden. In ROS deed ze verslag van de voorbereidingen en de tocht. Eenmaal thuis houdt ze voor ons haar belevenissen bij in deze column.

